

Kronika

ga ima francoska literatura na inozemska slovstva. V to svrhu je uredništvo formuliralo štiri vprašanja, ki jih je razposlalo raznim znanim pisateljem, kritikom in literarnim historikom po tujih deželah. Ta vprašanja se glase: 1.) Kakšno je sedanje stanje vpliva, ki ga ima današnja francoska literatura na literaturo vaše dežele? Je ta vpliv v zastoju ali napreduje? — 2.) Na katerih poljih se javlja najmočneje: v romanu, gledališču, poeziji, eseju? — 3.) Katera «šola» ali katera «smer» predstavlja v vaših očeh najtočneje francoskega duha? — 4.) Kateri so slednjič pisatelji in dela, ki jih vi najbolj cenite in ki uživajo pri literarnem občinstvu vaše dežele največji sloves? — Odgovori, ki jih revija zdaj prinaša, so nadvse zanimivi, v bistvu pa večinoma precej skeptični. Med drugimi so poslali svoje odgovore za rusko literaturo znani pisatelj Ivan Bunin, za češko literarni historik dr. A. Novak, za slovensko dr. A. Debeljak (čigar odgovor pa doslej še ni bil objavljen). Zelo zanimivo in popolnoma na svoj način je odgovoril za angleško literaturo znameniti dramatik Bernard Shaw. Njegov odgovor slove: 1.) Tega vpliva danes ni več. Zola je pred štiridesetimi leti vplival na Georgea Morea in Anatole France se je deset let kesneje vtisnil A. B. Walkleyu — odtlej nič več. — 2.) Na nobenem. — 3.) Francoski duh zdaj literarno ni več zastopan; niti v francoskem časopisju, ki se je brezupno amerikaniziralo, ne more najti svojega izraza. — 4.) Jaz sem star mož, ki čita tuptam Molièra, a jaz ne morem najti nobene podobnosti med njegovim delom in delom modernih francoskih avtorjev, ki so, če ne brezupno partikularistični in nemoderni (samozadovoljstvo bo ruiniralo Francijo), v svojih čuvstvih in pojavih internacionalni in povzemajo na ta način evropsko gibanje, ne pa karakteristično provincionalno negibljivost francoske umetnosti.

F. A.

Prešernov sonet z akrostihom Pavšku in Stelzichu. (V korekturo komentarja Žigonovega v Časopisu za zgodovino in narodopis, 1906, 195, in Puntarjevega v zborniku «Dante», slovenska izdaja, 217.) Stvar se mi zdi enostavna: korarja knjižni cenzurni revizor Jurij Pavšek in gubernijalni svetnik Anton Štelzich (častni korar) sta inkriminirala tik pred 18. ali vsaj med 18. in 25. julijem 1835. v Prešernovi nemški elegiji Čopu ravno šest najmočnejših tercijn, ki jih je moral poet nadomestiti s tremi novimi (prim. Lj. Zvon, 1925, str. 28); poet se je koj maščeval z grožnjo in akrostihom, ki ga je morda še z novo redakcijo nemške elegije poslal v cenzuro. Po moji sodbi je torej napačno, če ostaja kdo še po najdbi cenzuriranega fragmenta Prešernove nemške elegije (Slovan, 1917, 117) pri trditvi, da je posvetil Prešeren «vsled njunih šikan radi nelegitimne objave Venca z akrostihom Julijinega imena» še ljubljanskima cenzorjema en sonet «z njunim imenom», «češ, nata še vidva svojega, če Vaju tako boli — akrostih, ki pravzaprav noče Vama ničesa» (tako je sodil dr. Žigon pred najdbo fragmenta in te sodbe do danes javno ni popravil); ali če se zida tudi v tem primeru še vedno na Žigonovi osnovi in piše, da je nastal ta «razljučen opomin Prešernov» «tik pred» nemško elegijo v Čopov spomin, in da si je Prešeren, ko mu je cenzor «komaj nekaj dni po Čopovi smrti v kljub prejšnjemu posvarilu zopet pomagal» s cenzuriranjem nemške elegije, v Krstu izbral tako «snov in tako konstrukcijo celote, s katero je mogel vsaj zakrito oplaziti» cenzorja Pavška in Stelzicha (dr. Puntar, 1921).

Fr. Kidrič.

Korektura k članku «Iz delavnice za komentar Prešerna». (Vsled opozoritve g. drja. Žigona.) Na str. 34. je treba črtati v 31. vrsti vrinek «Pavel Šoklič se omenja v Preš. zap. aktu», ker se je le v mojem spominu Škofic pretvoril v Šokliča.

Fr. Kidrič.

Urednikov «simplimatur» dne 2. marca 1925.